

CHIA SẺ THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN GIẢNG GIẢI

Chủ giảng: Hòa thượng Tịnh Không

Người chia sẻ: Vô Danh cư sĩ

Bài thứ 8

Kính chào các bạn đồng học ạ!

A Di Đà Phật

Lần trước chúng ta đã nghe Hòa Thượng giảng hai câu: Thái Thượng và Cảm Ứng, thì Hòa Thượng nói Thái Thượng có nghĩa là lưu xuất của tự tánh, không phải ai nói cả, cho nên không bao giờ sai. Còn nếu theo ý của phàm phu thì chắc chắn là sẽ có cái sai; Thế còn cảm ứng, Hòa Thượng nói cảm ứng chính là nhân quả, cảm là nhân và ứng thì là quả.

Trong tất cả kinh luận, đức Phật dạy chúng ta chúng sinh trong thời mạt pháp, nếu muốn thành tựu sự nghiệp tu tập thì phải làm sao?

Tại sao Hòa thượng đang nói về cảm ứng lại nói đến điều này? Là bởi vì cái nhân quả mà bạn mong muốn nhất, bạn đến đây bạn tu, cũng là cái quả báo bạn mong muốn nhất là bạn sẽ thoát luân hồi. Tôi nói thế có đúng không ạ? Chính là thành tựu đạo quả. Đây là cái quả báo bạn mong muốn nhất mà, thì bạn phải làm sao?

Hai điều kiện:

Bây giờ chúng ta sẽ nghe lời HT giảng

Điều kiện trước hết là phải gần gũi thiện hữu tri thức, hay bạn lành. Điều này được xem là quan trọng nhất. Trong kinh điển Tiểu thừa cũng không khác.

Trước đây, tôi từng đọc qua kinh A Nan vấn Phật sự cát hung, nghĩa là A Nan thưa hỏi Phật về những chuyện lành dữ, thấy ngay câu đầu tiên đức Phật đã dạy rằng “thân cận minh sư” (nghĩa là gần gũi bậc

thầy sáng suốt). “Minh sư” ở đây trong Kinh Đại thừa gọi là thiện hữu hay thiện tri thức. **Cái chữ Hữu chính là bạn lành.**

Bởi vì như Kinh Địa Tạng có dạy, chúng sinh phạm phu trong sáu nẻo luân hồi, tâm tánh nhận thức không cố định. Ngạn ngữ cũng có câu là “Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng”,

Xin chia sẻ thêm

Cứ gần những cái môi trường, hoàn cảnh xấu ác, bạn cũng thành người xấu ác. Cả làng đi ăn trộm, chẳng nhẽ mình không đi, cả làng người ta làm thiện, người ta tu phúc, người ta niệm Phật vang trời lên, chẳng nhẽ mình không niệm.

Vì nó quá quan trọng, cho nên tôi sẽ chia sẻ với các bạn về thân cận thiện hữu tri thức.

Thế bây giờ bạn gọi thế nào là minh sư đã nào? Còn nếu không thì bạn cứ vị thầy nào bạn cũng tóm lấy bạn bảo minh sư hết cả. Cho nên tôi sẽ chia sẻ với các bạn là thân cận thiện hữu tri thức, thì thế nào là thiện tri thức, bạn phải hiểu được; và thế nào là ác tri thức bạn phải tránh cho xa. Đây là chia sẻ thêm nhưng toàn là lời của Hòa thượng hết, chỉ có điều nó không phải nằm ở trong cái Thái Thượng Cảm Ứng Thiên này mà thôi.

Thứ nhất là thiện tri thức là gì? Thiện tri thức cũng gọi là “thiện hữu”, “đạo hữu” danh từ là chỉ cho một người bạn đạo. Trong Phật giáo nguyên thủy, danh từ này dùng để chỉ một vị tăng đầy đủ những đạo hạnh và nắm vững lý thuyết về Phật pháp, tinh thông về thiền định có thể giúp đỡ những vị khác trên con đường tu học.

Làm sao phải giúp đỡ được đúng trên con đường tu học và là một cái người bạn đạo, bạn lành nữa mà.

Người ta thường phân ra thiện tri thức thì có ba dạng, thứ nhất là giáo thọ thiện tri thức, tức là những cái người giáo viên giảng cho bạn nghe. Thứ hai là đồng hành thiện tri thức, chính là những người đồng tu cùng chúng ta đây, cùng tu với nhau, cùng nương vào nhau để có thể đi

lên. Thứ ba là thiện hộ thiện tri thức, ví dụ như cái người mà giúp ta lo cho chúng ta tất cả các mặt hậu cần.

Bây giờ nhận biết thiện tri thức như thế nào?

Một: phải nói đúng Chánh pháp của Như Lai.

Đức Phật có đề ra tứ y pháp thì trong đây cái pháp đầu tiên là y pháp bất y nhân, chỉ y vào pháp Phật, không được y vào người. Vì sao lại chỉ y vào pháp Phật không y vào người? Bởi vì nếu như mà bạn y vào người thì bạn thấy người này mặt mũi đẹp để các thứ này khác nó kia. Bạn bảo “ôi dôi, đúng rồi”, thế và lại nói như hoa trời rơi rụng, bạn đi theo.

Nhưng mà trong khi đây những lời đây không phải của Phật nói thì bạn đi theo không cẩn thận là ma, và con đường của bạn sẽ không thành tựu.

Pháp là lời Phật nói, nếu nói khác lời Phật nói thì không được nương theo, còn như hoàn toàn tương đồng lời Phật nói thì có thể nương theo. Thế có đồng tu hỏi tôi là:

- Vậy làm sao con biết được là cái người nói đúng với pháp Phật và cái người này nói không đúng với pháp Phật.

Các bạn có ai nghĩ đến câu ấy không ạ?

Cái nhận biết chánh pháp và tà pháp thì như thế nào?

Đây Hòa thượng giảng: những điều thiện tri thức dạy bạn làm cho phiền não của bạn ngày càng giảm, trí tuệ ngày càng tăng trưởng. Chúng ta tiếp xúc với tất cả người, sự, vật khiến cho chúng ta cảm nhận được tâm địa thanh tịnh, bình đẳng, giác ngộ đó là chánh pháp, vậy thì không sai. Bạn tiếp xúc một hồi, bạn thấy trí tuệ bạn tăng trưởng, tâm bạn thì thanh tịnh, mà tham sân si của bạn giảm, bạn nghe họ bạn thực hành theo thì bạn được lợi ích thì đây đúng là chánh pháp của Như Lai.

Còn tà pháp họ cũng nói những điều gần giống như Phật, có thể nói giống đến 99%, chỉ có một phần trăm là sai khác. Nhưng họ nói có pháp tốt hơn, nhưng nếu như pháp này phá hoại tâm thanh tịnh của

chúng ta, phá hoại tâm bình đẳng, làm cho chúng ta mê hoặc điên đảo, cái pháp này quyết định là tà pháp không phải chánh pháp.

Đây là cái tiêu chí phân biệt là trí tuệ bạn phải tăng trưởng, cái thanh tịnh của bạn thì phải của bạn thì phải tốt hơn, phiền não của bạn thì phải giảm, chứ không phải bạn tu một hồi thì cuối cùng bạn nhao nhao lên bạn đòi bạn chạy đi khắp tất cả các nơi, để bạn bảo bạn cúng dường đủ thứ. Rồi bạn đi bạn cơm nước, xong ngày nào về bạn cũng cãi nhau với các đồng tu về tội gọi cơm nước, mới thế nọ, thế kia, rồi mất dép, mất guốc. Vậy thì làm cho trí tuệ bạn không tăng trưởng, tâm bạn không thanh tịnh thì dù có nói 99 % giống của Như Lai thì vẫn có một phần trăm khác thì đây không phải là chánh pháp.

Khi hòa thượng Tịnh Không vắng sinh, có bạn nào nghe thấy một thông tin gì là Ngài báo trước ngày giờ ra đi không? Có bạn nào nghe thấy không? Không có ai, đúng không ạ? Thứ hai là các bạn có nghe một thông tin gì là ánh sáng chiếu khắp hoặc là gọi là hào quang mấy ngày liền, có nghe không? Cũng không nghe. Thứ ba, chúng ta hy vọng đến xá lợi của Ngài, nhưng cuối cùng thì thực chất có xá lợi không? Cũng không, chỉ đưa lên một cái hình tượng bảo đây là cái lưỡi. Điều thứ tư là cái ngày mà đưa cái thân tứ đại của ngài đi hỏa thiêu, các bạn có để ý là hôm ấy trời mưa không? Các bạn có thấy không? Vậy thì bốn điều đây có để làm cho bạn có lòng tin rằng Hòa Thượng vắng sinh không?

Tôi lúc đầu suy nghĩ mãi về điều ấy, nhưng xong bắt đầu tôi quay trở lại, tôi mới xét lại cái điều là ‘nói đúng chánh pháp của Như Lai’, thì từ khi tôi gặp pháp của Hòa Thượng, tôi thấy tâm tôi thanh tịnh hơn nhiều, tôi thấy cuộc đời tôi bắt đầu gọi là ‘phước đến, họa đi’. Không có Ngài thì làm sao con biết là con khổ đến thế. Không có Ngài thì làm sao con biết làm thế nào để được vui, mà không có Ngài thì con không biết có Tây Phương Cực Lạc, con cũng không biết có A Di Đà Phật và không có Ngài con không biết rằng con cũng là một vị Phật.

Thế tôi bảo Ngài nói đúng chánh pháp của Như Lai. Cho nên không cần tất cả những cái thần thông kia, mình vẫn giữ một niềm tôn

kính như thường, còn hơn thường và phải quyết tâm y giáo phụng hành, bởi vì Ngài đi rồi không ai còn nói cho mình nghe nữa.

Hai là thiện tri thức tuyệt đối không bao giờ được thể hiện thần thông. Điều này Phật đã đưa ra trong giới luật. Vì sao lại phải đưa ra là không được thể hiện thần thông? Là bởi vì ma cũng có thần thông cơ mà, ma cũng có phép biến hóa cơ mà. Thế thì bây giờ ma nó hóa hiện ra, hiện ra cái này, hiện ra các khác thì bạn thích quá, bạn đi theo thì cuối cùng về sau bạn đọa lạc, bạn sẽ là đệ tử của ma.

Bởi vì chúng sinh thời mạt pháp cuối cùng có biết đâu là thiện, đâu là ác, đâu là Phật, đâu là ma, cứ thấy thần thông lên là coi như là thích quá rồi.

Thuở xưa, Tổ Ưu-bà-quật Tôn-giả hàng-phục được Thiên-ma. Thiên ma xin được cảm hồng ân tế độ của Tổ-sư.

Tổ-sư dạy:

- Ta chỉ muốn xem một việc, nếu ngươi bằng lòng, thế là đền ơn cho ta rồi.

Thiên-ma nói:

- Dạ, đệ-tử xin vâng ạ.

Tổ-sư dạy:

- Khi Phật ra đời đã có ngươi, vậy trong lúc đó Phật cùng các vị Thánh-chúng như thế nào? Hôm nay ngươi hóa hiện lại cho ta xem thử.

Thiên-ma thưa:

- Con xin vâng lời Tổ-sư dạy. Nhưng khi con hóa hiện ra Phật, xin Tổ-sư nhớ đừng lay, vì sợ tổn phước con nhiều.

Tổ-sư hứa lời.

Thiên-ma Ba-tuần liền biến mất, trong giây phút hóa hiện ra đức Phật, thân vàng rực-rỡ, đủ 32 tướng tốt, 80 vẻ đẹp, hào quang sáng chiếu

khắp một góc trời, trong rừng từ từ đi ra. Nào là ngài Xá-lợi-phất, ngài Mục-kiền-liên, rồi ngài A-nan, ngài Ca-diếp đứng hầu hai bên oai nghi tề chỉnh, đủ cả 1250 vị đệ-tử, rầm-rộ đi theo sau...

Tổ Ưu-bà-quật Tôn-giả, thấy Phật đi đến phóng hào-quang rực rỡ, các vị Thánh-chúng theo hầu, oai-nghi tề-chỉnh v.v... nên hết sức vui mừng, liền đứng dậy đánh lễ, mà quên hẳn lời hứa trước kia.

Lúc bấy giờ Thiên-ma Ba-tuần liền biến mất.

Chúng ta xem qua đoạn này, nên xét kỹ: Như Tổ Ưu-bà-quật Tôn-giả đã biết trước là ma sắp hiện và có hứa hẹn trước là “không lay”, mà đến khi ma hiện ra còn quên, không phân biệt được là ma hay Phật. Nếu chúng ta tình cờ gặp cảnh ngộ như thế, thử nghĩ trong tâm chúng ta sẽ thế nào?

Bởi thế nên trên đường tu hành, lúc nào chúng ta cũng phải cẩn thận, chớ nên thấy cái gì lạ, không chịu suy xét kỹ, cứ nhắm mắt theo càn, ừa nhau tin tưởng cho là Thần, Thánh, Phật. Lỡ một phen sa vào đường tà rồi, thì trăm kiếp ngàn đời khó trở lại

Trong nhà Phật có một quy củ như sau Phật, Bồ Tát hóa thân tái lai tuyệt đối không bộc lộ thân phận, còn như thân phận vừa bị lộ thì nhất định phải đi ngay. Nếu như thân phận bị lộ mà vẫn chưa đi thì đó là giả, không phải là thật.

Các bạn biết ngày 17 tháng 11 là ngày vía của Đức Phật A Di Đà, thì vốn là ngày sinh nhật của Vĩnh Minh đại sư. Đức Phật A Di Đà từ cái thừa đây thì vốn là Vĩnh Minh đại sư. Trước đây thì ngài làm cái vị quan coi kho cho nhà vua, thì là cứ lấy tiền đây để đi phóng sinh hết. thì cuối cùng thâm huyệt ngân sách. Vua phát hiện ra bảo đem chém đầu. Thế mới bảo với cái người đao phủ là:

- Đưa ra pháp trường mà chém đầu mà sợ hãi thì chém luôn, nhưng nếu mà vẫn cứ ung dung tự tại thì đưa ngay về đây.

Thế thì khi đưa ra pháp trường thì chuẩn bị chém thì ngài mới nói một câu là:

- Nếu như ta đổi một cái thân mạng này mà lấy hàng vạn các sinh mạng khác của các con vật kia thì ta vẫn cứ làm.

Thế thì lúc ấy quan đao phủ thấy thế mới đưa luôn về cho vua và không dám giết nữa.

Thế thì vua mới bảo đề phong làm quan nữa, thế nhưng ngài không làm và ngài đi tu, thì trở thành là Vĩnh Minh đại sư.

Thế thì ở cái chùa gần đây có một vị hòa thượng tên là Hành Tu, tức là hòa thượng có cái đôi tai dài. Một hôm thì vua mới chạy đến hỏi Vĩnh Minh đại sư là:

- Vậy thì ở trong đời có vị Phật nào không thì ông chỉ cho tôi biết với

Thế Vĩnh Minh đại sư bảo:

- Đấy đấy, đến chỗ hòa thượng Hành tu ông là đức Phật Định Quang đấy,

Thế thì nhà vua chạy đến gặp luôn Hòa Thượng Hành Tu thì bảo:

- Vĩnh Minh đại sư bảo ngài là Phật Định Quang nên là con đến để đánh lễ ngài.

Thế thì Hòa Thượng Hành Tu mới cười bảo:

- Ông ấy chính là Phật A Di Đà. Vĩnh Minh đại sư là Phật A Di Đà, chạy đi, chạy đến đi.

Chạy trở lại thì Vĩnh Minh đại sư đã nhập diệt rồi. Thấy vậy quay trở lại chỗ đức Phật Định Quang thì đức Phật Định Quang cũng nhập diệt rồi.

Cho nên khi các ngài mà lộ danh tính thì nhất định phải thoát hóa, còn nếu không thoát hóa thì đấy là giả, không phải Bồ Tát thật đâu, không có cứ nghe người này bảo là Bồ Tát, người kia bảo là thần thánh, người này bảo Phật tái thế tái lai... đều là giả hết.

Hiện tại chúng ta nghe rất nhiều nơi nói vị pháp sư nào đó là Phật gì đó tái lai, vị cư sĩ nào đó là Bồ Tát gì đó tái lai, nói rồi lại không chịu

đi, việc này không đáng tin. Nói rồi thì phải đi thì là thật, không phải giả, còn nói rồi mà không đi thì là giả, tuyệt đối không phải là thật,

Đây ạ, trong Kinh Kim Cương, Phật có nói Phật, Bồ Tát thỉnh thoảng thể hiện ra đời hóa độ chúng sinh như đức Di Lặc hay ngài Quán Âm. Nhưng khi các ngài hiện ra, không ai biết, chỉ trừ khi tịch diệt các ngài mới để lại một vài di tích, ấn chứng cho người đời biết. Chừng đó người đời mới biết là Phật hay Bồ Tát thị hiện, khi biết thì không còn thấy các ngài nữa rồi.

Không có ma nó cứ nhận là Phật, Bồ Tát hết, nó cũng có thần thông, các bạn đi theo thì chết rồi.

Vì sao lại thể hiện thần thông? Bởi vì có những người vì cái danh lợi của mình để cho người khác cúng dường.

Trường hợp thứ hai Hòa thượng có nói đến cái trường hợp Pháp sư Huyền Trang. Pháp sư Huyền Trang thì là có một lần đến Tây Vực thì thấy có một ông lão khoảng một, hai trăm tuổi, ngồi ở đấy thì thiền định rất sâu. Chim làm tổ hết trên đầu, nhập định rất sâu, thì pháp sư Huyền Trang mới dùng đũa khảm gõ bên tai cụ, cụ xuất Định. Ngài bảo cụ:

- Tôi với ông có duyên, nay tôi sang Ấn Độ để thỉnh kinh, cầu học. Ông hãy nhanh chóng đến đầu thai tại Trung Quốc, chờ khi tôi trở về, sẽ nhận ông làm đồ đệ, để chúng ta cùng nhau hoằng dương Đại Thừa Phật pháp.

Thế thì Hòa Thượng nói Đường Tăng có phép như thế, nhưng có bao giờ thể hiện ra đâu ạ! Đi cùng với Ngô Không, đến lúc nhảy qua cái tường còn bảo:

- Không nhảy qua được

Ngô Không bảo:

- Ôi giờ thầy đúng là nhục thân cho nên nặng quá, cho nên con không bê được

Nhưng mà tuyệt hè không thể hiện một tí nào thần thông ra.

Ba là thiện tri thức nói chuyện với bạn thường rất khó nghe. Vì sao thiện tri thức lại toàn nói lời khó nghe ạ? Bởi vì ngày ngày chỉ lỗi cho

bạn để cho bạn sửa, không có thì cái vết nhỏ trên mặt bạn không bao giờ bạn nhìn thấy được và bạn không sửa được thì tức là bạn không đoan được ác; mà bạn không đoan được ác thì bạn tu thiện bao nhiêu nó sẽ rút xuống dưới cái thùng không đáy, nó thùng hết, nó mất hết. Người phạm chúng ta đều chỉ có thích khen thôi. Thế còn nếu như toàn nói lỗi cho bạn nghe thì bạn hận thấu xương rồi, cuối cùng bạn bỏ luôn cả thiện tri thức, thế rồi bạn đi? Theo tà đạo, theo ma cuối cùng bạn đọa lạc.

Bây giờ đến điều thứ 2: Bạn tìm thiện tri thức thế nào?

Một: Nên chọn người mà mình kính phục nhất! Vì bạn kính phục người này, thì bạn tin người này, còn bạn không kính phục thì bạn sẽ không tin. Đây Hòa Thượng nói: một phần thành kính, một phần lợi ích, mười phần thành kính mười phần lợi ích. Cho nên bạn kính phục ai nhất thì bạn mười phần thành kính thì bạn sẽ thành tựu.

Hai: Chỉ có một thầy! Khi bạn đã tìm được rồi, chỉ có một người thầy. Hòa Thượng bảo hai người thì bạn đứng giữa ngã 3 đường, ba người thì bạn đứng giữa ngã tư đường, bốn người bạn chả biết đi đâu cả, cuối cùng bạn lợi về ta bà.

Cho nên là bạn phải chọn, ví dụ trong tất cả những cái người này tôi thấy đều có thể là thiện tri thức, nhưng tôi sẽ chọn cái người mà tôi kính trọng nhất.

Ba: Tại sao đời nay khó gặp thiện tri thức thế? Bạn bảo đời nay không gặp! Thầy bảo sao? Thầy tốt thì không thể dễ gì gặp được. Nhưng gặp rồi bạn có chịu theo ông ấy học không? Không chịu theo ông ấy học thì cũng vẫn là uổng phí. Gặp rồi cũng chẳng theo, theo được 1, 2 buổi rồi cuối cùng bỏ, đây tôi ví dụ thế! Một là đã vô cùng khó gặp rồi, mà thầy tốt thì Hòa Thượng nói sao? Chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Tại sao lại nói như thế? Là nhân duyên, bạn có nhân duyên để gặp được. Có cảm ắt có ứng, cứ chúng sinh có cảm là các Ngài có ứng luôn, chứ không phải bạn cầu mà được. Cũng như bạn rớt rít, tí mù lên bạn cầu “Phật ơi, cho con về Tây Phương Cực Lạc”, bạn cầu chán nhưng nếu tâm bạn không có cảm thì bạn cầu thế cầu nữa cũng không bao giờ có ứng. Cho nên đời này tại sao cả đời không gặp được thiện tri thức?

Bốn: Không tìm được lão sư tốt thì phải làm thế nào?

- Bây giờ con đi mãi rồi con không tìm được ai cả.

Hòa Thượng đưa ra 3 ví dụ:

Ví dụ thứ nhất là Mạnh Tử tôn Khổng Tử làm thầy; Người thứ 2 là Tư Mã Thiên tôn Tả Khưu Minh; Người thứ 3 là Hàn Dũ tôn Tư Mã Thiên làm thầy thì đều cách nhau mấy trăm năm, nhưng mà đọc qua trước tác, theo thể mà tu hành, cuối cùng thành tựu.

Trong Phật pháp thì có Liên Trì Đại Sư, là tổ thứ 9 của Tịnh độ tông Trung hoa, và Ngẫu Ích Đại Sư. Ngẫu Ích Đại sư cũng cách Liên trì đại sư cũng trăm năm, nhưng mà Liên Trì Đại Sư chết rồi để lại trước tác thì Ngẫu Ích Đại Sư theo thể mà tu hành, thì ngẫu ích đại sư trở thành tổ thứ 10. Vậy bạn học theo thể đi! Thế bây giờ Hòa Thượng vắng sinh rồi, bạn học theo thể đi thì cũng thành tựu.

Còn Hòa Thượng bảo tôi chỉ cho một vị thầy thù thắng nhất, là A Di Đà Phật! Và chính là kinh Vô Lượng Thọ. Nhưng chỉ tiếc là Kinh Vô Lượng Thọ chúng ta đọc sẽ không hiểu thì chúng ta sẽ phải nghe lời giảng của Hòa Thượng và đến khi nghe lời giảng của Hòa Thượng rồi bạn sẽ thấy nhiều thứ không hiểu và bạn sẽ thấy rằng là Hòa Thượng nói là “Tôi giảng cho những người lão tu”, thì lúc ấy bạn sẽ lại phải quay lại như tôi quay trở lại từ Đệ Tử Quy và Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, phải đi từ đầu.

Bây giờ đến điều thứ 3: thái độ với thiện tri thức.

Một phải có tâm cung kính,

Hai là phải thật sự cầu học: “Chỉ Văn Lai học, Vị Văn Vãng giáo” có nghĩa là chỉ có cái đạo gọi là mình phải đến nhà thầy chứ không có chuyện thầy đến nhà mình, mà nếu như lại bảo thầy đến nhà mình thì ngược hết, cuối cùng là bạn không còn tôn trọng thầy nữa, nên phải thật sự cầu học.

Ba: Phải y giáo phụng hành. Hòa Thượng bảo Hòa Thượng thành tựu vì 3 điểm: Chân thành, biết nghe lời, thực làm,

Bốn là: gần không khinh lờn mà xa thì không hờn giận.

Năm: Bất luận như thế nào thì cũng phải giữ lấy niềm tôn kính. Hòa thượng giảng ở trong phát khởi Bồ Tát chính đạo thù thắng kinh rất hay. “thấy thiện tri thức có vi phạm gì trọn chẳng nêu bày”. Không phải tha hồ nói xấu (nguyên văn “Kiến Chư Bồ Tát hữu sở vi phạm trung bất cử lộ”) có nghĩa là thấy Bồ Tát có vi phạm gì trọn chẳng nêu bày. Bồ Tát ở đây là người hoằng dương Chánh Pháp bất luận là tại gia Bồ Tát hay xuất gia Bồ Tát cũng chẳng cần biết người ấy là Bồ Tát thật hay Bồ Tát giả, Bồ Tát giả là những người chưa chứng đắc. Miễn sao những điều người ấy giảng là chánh pháp chẳng phải là tà pháp, dẫn cho người ấy có làm lỗi gì đi nữa cũng chẳng nghe, chẳng nói đến vẫn cứ sanh tín tâm thanh tịnh, sanh tâm cung kính đối với người ấy, điều này rất trọng yếu.

Bây giờ đến: Phải xa lìa ác tri thức,

Thứ nhất nhận biết ác tri thức khi tiếp xúc

Một, có những người bạn chán ghét, bạn bảo “cái người này tệ lắm!” chán ghét, ừ thôi, thấy có những hành vi xấu, đúng rồi!

Nhưng hai có một số người mà bạn ưa thích nữa cơ, cũng là ác tri thức.

Ba là có người cứ ngày ngày nịnh bợ bạn, đều làm cho bạn tăng trưởng các cái kiêu mạn, tà tri, tà kiến, đều là ác tri thức hết. Đây Ạ: có người ngày ngày đến nịnh bợ bạn, nghe theo bạn, ở bên tai bạn nói lời dễ nghe thì bạn “Ây dà, người đó là người tốt rồi”. Kỳ thật thì người đó mới chân thật hãm hại bạn, bạn hoàn toàn không biết. Họ “nói” “hành” đều không đúng chánh pháp của Như Lai, cái họ tu họ dạy bạn là “Tham, sân, si” làm hại bạn, do đó bạn phải lìa xa ác tri thức. Họ tu toàn “Tham, sân, si” cả, họ dạy bạn cũng như thế, thân cận ác tri thức viễn ly thiện tri thức, bạn làm sao có thể thành tựu được!

Bây giờ đến điều thứ 2: nhận biết ác tri thức qua hành vi.

Một những kẻ tu những pháp chẳng nên tu.

Đấy! Với những kẻ tu những pháp chẳng nên tu và những hạng người lười nhác biếng trễ đều nên xa lìa. Hạng người ấy gây trở ngại cho sự tu học của chúng ta, ta cần nên cần phải xa lìa. Đó Ạ. Những gì là “bất

ung tu”, tức là chẳng nên tu? Bọn họ hằng ngày tu những gì? Tu tham, tu sân, tu si đấy. Tu tham sân si thì quả báo là tam ác đạo. Chúng ta tu hành mong thành Phật, bọn họ thì tu hành mong thành ngạ quỷ, súc sinh, địa ngục, đấy là những điều chẳng nên tu. Rủ bạn đi khắp nơi chỗ này gọi là tham, chỗ kia gọi là sân, chỗ kia là si thế chả người ta tu tham sân si bạn đi theo thế.

Người thế gian tu tam ác đạo rất nhiều, trong đó có cả chúng ta nữa đấy. Bởi vậy, chúng ta phải tự phản tỉnh, phải kiểm điểm xem chính mình có tham sân si hay không. Tập khí tham sân si chúng ta có nghiêm trọng không. Nếu đã có mà lại nghiêm trọng nữa thì phải dùng cách đối trị. Dùng cách nào? Đức Phật dạy dùng Giới Định Tuệ để phá tham sân si và những hạng lười nhác biếng trễ.

Hai: Những kẻ giải đãi, biếng nhác chớ nên thân cận. Đấy, vừa nói bên trên là nếu họ tu những Pháp không đáng tu thì không được theo - những cái Pháp gọi là làm tăng trưởng tham sân si.

Bây giờ đến những kẻ lười nhác, biếng trễ không được thân cận. Chúng ta thường hay thân cận hạng người ấy, họ sẽ ảnh hưởng đến sự tu học của chúng ta. Chúng ta là phàm phu sơ học, chẳng có định lực, chẳng có tuệ, vì thế giao du phải chọn lựa người. Có khá nhiều bạn đồng tu đối với điều này chẳng hề để tâm cảnh giác, liền bị hoàn cảnh xoay chuyển, đáng tiếc vô cùng. Đây chính là điều ta thường nói: Nhân tình Phật sự nó có ảnh hưởng lớn đối với phàm phu sơ học của chúng ta.

Chả tu định, chả tu huệ gì cả, thậm chí rủ bạn đi làm phước một tí, còn không tu huệ, mà Phật dạy là phải ‘Phước Huệ song tu’. Còn nếu bạn tu phước không, hòa thượng bảo kiếp sau bạn trở thành súc sinh như những cái con chó cưng, con mèo cưng đấy, là nó tu phước đấy, cho nên mới được người ta ôm ẵm bế bồng như thế này, rồi người ta tắm xà phòng thơm, đấy là tu phước, nhưng vì không tu huệ, cho nên cuối cùng thành những cái con súc sinh ấy đấy.

Trong câu chuyện Phật pháp có nói đến câu chuyện tiêu đề “phước huệ song tu”, có hai anh em nhà nọ đều xuất gia làm Sa môn. Người anh thì siêng năng thiền định, giữ giới, một lòng mong cầu giải thoát, nhưng

tâm tánh thì bõn xẻn không chịu bố thí. Ngược lại, người em thì thường thực hành hạnh bố thí, làm phước, nhưng lại giải đãi không chịu tu tập thiền quán. Trải qua nhiều kiếp, đến đời Đức Phật Thích Ca Mâu Ni thì hiện, người anh sanh lại làm người, gặp Phật xuất gia học đạo, chứng quả A La Hán, nhưng vì kiếp trước Ngài chẳng thực hành hạnh bố thí, nên ngày nay thường hay túng thiếu.

Trong lúc đó, người em lại bị sanh vào làm loài voi, được nhà vua đem về cung huấn luyện, vua rất mực yêu thương, ăn uống đầy đủ, dùng đủ thứ gấm vóc, vàng bạc, ngọc ngà, trang sức cho voi, thật là cực kỳ lộng lẫy.

Một hôm thầy Sa môn đi khát thực, ngang qua cung vua, nơi vườn thượng uyển, thấy con voi của vua, thầy Sa môn biết được tiền kiếp của voi chính là em mình, liền đến bên voi, vuốt ve rồi bảo rằng:

- Ta với ngươi đều có tội!

Cho nên bạn mà chạy đi theo tu phước, bạn không tu huệ, bạn không nghe kinh. Tất cả mọi thứ bạn đều giải đãi hết là bạn đi theo ác tri thức, lười nhác, biếng trễ và đi tu tham sân si thì con đường của bạn là tam ác đạo.

Phạm vi của sự giải đãi ấy rộng phi thường. Quý vị có nhận ra chưa? Giải đãi lười biếng, có thể là mỗi ngày ngủ dậy thật trễ hay chẳng? Đối với hạng người ấy, đương nhiên quý vị chẳng thể thân cận vì họ còn bận ngủ. Họ cũng chẳng kể cận quý vị được. Vậy thì ai mới là kẻ giải đãi? Đây nhá, phải nhớ là không thân cận người giải đãi.

Ấn Quang Pháp Sư đã từng nói: “Kẻ nào ưa đến đạo tràng, ngày ngày la cà đạo tràng, ngày ngày tìm náo nhiệt thì đây là việc biếng nhác tu định tu huệ. Kẻ chẳng tu định tu huệ cứ ngày ngày đuổi theo náo nhiệt thì gọi là kẻ giải đãi”.

Xưa kia Ấn Quang Pháp sư đã nói là khi đệ tử đến thăm ngài, ngài hỏi:

- Người đến đây làm gì?

Bảo:

- Con đến đây để thăm sư phụ.

- Trước kia người gặp sư phụ rồi còn đến đây làm gì nữa?

Ngài quát quay về.

- Đến chỗ bon chen tâm cũng loạn động theo, bảo người ở nhà chắc thật niệm Phật, người chẳng chịu niệm, người còn muốn đến chùa miếu mà gặp sư phụ, có gì hay mà xem?

Đó gọi là giải đãi. Sở dĩ Ấn Quang Đại sư nói ra điều ấy, ai nấy đều rất tôn kính, là vì giáo pháp của ngài chưa ai đề xướng cả.

Hiện thời thì đạo tràng mong mỗi tín đồ đông đảo, tín đồ không đến làm sao duy trì được đạo tràng. Bởi thế con người hiện đại đều chuộng náo nhiệt, náo nhiệt chính là giải đãi, đối với tu định tu huệ tu tâm thanh tịnh mà giải đãi, nên Phật dạy chúng ta chớ nên thân cận những kẻ như thế, đừng ngày ngày bắt chước họ khiến tâm bị loạn động.

Vâng ạ, thời gian đã hết, chúng ta đã chia sẻ xong điều kiện thứ nhất để một đời thành tựu, đó là thân cận thiện hữu tri thức. Ngày mai chúng ta sẽ chia sẻ tiếp đến điều kiện thứ 2.

(nhạc)

Trong những chia sẻ thêm của Vô Danh cư sĩ phần lớn đều là những lời trích từ kinh Phật, luận của các vị Bồ tát, lời giảng của tổ sư đại đức xưa và HT Tịnh Không, hoàn toàn không dám tự ý nói ra.

Kính mong các bạn thông cảm.

Chúc bạn:

Hoan nghênh mọi hình thức ấn tống, sao chép, copy công đức vô lượng!